

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/439/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412202428
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1412202428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľky: E. E., R. Š. XXX, Bratislava, zast. JUDr. Danielou Ježovou, advokátkou so sídlom Javorinská 13, Bratislava, proti odporkyňi: L. N., F. R. E. X, R., F. č. Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela, Pezinok, Malacká cesta 63, 902 18 Pezinok, zast. JUDr. Jaroslavom Belkom, advokátom so sídlom Poľnohospodárska 36, Bratislava, o určenie, že odporkyňa nie je spôsobilou dedičkou, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27. februára 2013 č. k. 8C/38/2012- 95 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom vyhovel návrhu navrhovateľky po úprave jeho petitu a určil, že Kristína Drahošová, nar. 18.2.1993 nie je spôsobilou dedičkou po poručiťelke Ing. Márii Slabeyciusovej, nar. 27.2.1957, zomrelej dňa 23.8.2011 a navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu v prejednávanej veci prebiehajúcim dedičským konaním vedeným na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 65D 644/2011 po poručiťelke Ing. Márii Slabeyciusovej, pričom ako dedičia po poručiťelke prichádzajú do úvahy len účastníčky konania a otázka dedičskej nespôsobilosti odporkyne je medzi účastníkmi konania sporná a má zásadný význam pre dedičské konanie.

V ďalšom uviedol, že z uznesenia Krajskej prokuratúry Bratislava I, Kv 99/11-38 zo dňa 23.11.2011 vyplynulo, že odporkyňa bola obvinená z toho, že v presne nezistenom čase od 22.8.2011 do 23.8.2011 v Bratislave na Svrčej ul. č. 5 v Bratislave v rodinnom dome súp. č. 62 úmyselne usmrtila svoju matku Ing. Máriu Slabeyciusovú. Označeným uznesením však bolo trestné stíhanie zastavené, pretože odporkyňa nebola v čase činu pre nepričetnosť trestne zodpovedná. V tomto uznesení sa konštatuje, že výsledky vykonaného vyšetrovania s vysokou mierou pravdepodobnosti nasvedčujú dostatočne opodstatnenému a odôvodnenému záveru, že odporkyňa úmyselne usmrtila svoju matku a jej konanie je potrebné po právnej stránke hodnotiť ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1,2 Trestného zákona. Samotné zastavenie trestného stíhania odporkyne potom Krajská prokuratúra Bratislava odôvodnila závermi znalkyň MUDr. Denisy Mészárosovej a MUDr. Ľubomíry Izákovej, PhD., ktoré v znaleckom posudku č. 82/2011 a č. 39/2011, dospeli k záveru, že odporkyňa v čase spáchania skutku trpela prechodnou psychotickou poruchou exotoxickéj genézy spôsobenou škodlivým užívaním metamfetamínov, pričom táto porucha vplývala na jej psychické funkcie a prejavila sa vymiznutím ovládacích a rozpoznávacích schopností u obvinenej a na základe ktorých prijali záver, že odporkyňa

v čase spáchania skutku nevedela ovládať svoje konanie ani rozpoznať spoločenskú nebezpečnosť a protiprávnosť svojho konania.

Nakoľko v prejednávanej veci nebolo o čine odporkyne voči poručiťelke rozhodnuté právoplatným rozsudkom, súd sa musel preto s touto otázkou vysporiadať sám.

Pri zodpovedaní otázky, či došlo k spáchaniu trestného činu, ktorý má za následok dedičskú nespôsobilosť v zmysle § 469 Občianskeho zákonníka, je súd v prvom rade viazaný právoplatným rozhodnutím (rozsudkom) súdu v trestnom konaní o tom, že určitá osoba spáchala určitý skutok voči poručiťelovi, či ide o trestný čin, o aký trestný čin ide a osobitne, či ide o úmyselný trestný čin. Pokiaľ takýmto rozsudkom v trestnom konaní nebolo rozhodnuté, nebráni to posúdeniu otázky dedičskej nespôsobilosti, no otázku kvalifikácie spáchaného činu voči poručiťelovi si musí vyriešiť súd v sporovom konaní sám, a to ako z trestnoprávneho hľadiska, tak i z hľadiska naplnenia ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka. Súd so zreteľom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že odporkyňa sa usmrtením poručiťelky dopustila voči poručiťelke spáchania činu, ktorý, s výnimkou subjektívnej stránky, spĺňa všetky znaky úmyselného trestného činu vraždy podľa § 145 Trestného zákona. Preto sa možno stotožniť aj s obranou odporkyne v tom smere, že odporkyňa sa voči poručiťelke nedopustila spáchania úmyselného trestného činu. O úmyselnom trestnom čine totiž z pojmového hľadiska pre chýbajúcu subjektívnu stránku nemožno hovoriť. Takéto zistenie ešte samo o sebe ale nemusí znamenať, že nedošlo k naplneniu ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka, ktoré zakladá dedičskú nespôsobilosť.

Doslovné znenie ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka spája dedičskú nespôsobilosť len s kvalifikovaným, konkrétne úmyselným trestným činom, pričom môže ísť o akýkoľvek trestný čin, spáchaný voči poručiťelovi, teda môže, no nemusí, ísť o trestný čin spáchaný zásahom do telesnej integrity poručiťela, ale objektom môže byť aj iný chránený záujem.

Ak by súd vychádzal len z doslovného znenia zákona, pre posúdenie veci by postačovalo posúdenie činu spáchaného odporkyňou podľa ustanovení Trestného zákona a podľa nich nemožno v prípade odporkyne hovoriť o spáchaní úmyselného trestného činu pre chýbajúcu subjektívnu stránku. Súd sa však so zreteľom na mimoriadne okolnosti danej veci (usmrtenie poručiťelky odporkyňou) musel zaoberať aj otázkou, či by nebol takýto mechanický jazykový výklad doslovného znenia ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka v rozpore s jeho účelom a zmyslom.

Z obsahu dôvodovej správy k § 469 Občianskeho zákonníka, aj s prihliadnutím na spoločenské zmeny, ku ktorým došlo od prijatia Občianskeho zákonníka v roku 1964 až doposiaľ (kedy došlo k zvýrazneniu ochrany ľudského života ako najzákladnejšej hodnoty celého právneho poriadku a tiež k zvýšeniu dôrazu na rešpektovanie pravidiel morálky a dobrých mravov), potom možno dospieť k záveru, že cieľom a účelom ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka bolo, a aj v súčasnosti je, zabrániť tomu, aby po poručiťelovi dedila osoba, ktorá sa voči nemu dopustila spáchania takého (trestného) činu, ktorý možno na základe všeobecne akceptovaných zásad morálky a dobrých mravov hodnotiť ako do takej miery nezlučiteľný so zásadami morálky a dobrých mravov, že dedenie danej osoby po poručiťelovi by bolo za daných okolností neprijateľné a neakceptovateľné (nepredstaviteľné).

Vychádzajúc z uvedených záverov potom možno vyvodiť, že by bol v rozpore s účelom a zmyslom § 469 Občianskeho zákonníka taký výklad, ktorý by bez ďalšieho vo výsledku umožnil dedenie po poručiťelovi aj v prípade osoby, ktorá spáchala voči poručiťelovi skutok, ktorý síce nemožno podľa ustanovení Trestného zákona po právnej stránke kvalifikovať ako úmyselný trestný čin, avšak len preto, že tu v čase jeho spáchania existovali okolnosti podľa Trestného zákona vylučujúce trestnú zodpovednosť, a to napriek tomu, že tento skutok (čin inak trestný) z pohľadu všeobecne akceptovaných základných zásad morálky a dobrých mravov, nepochybne predstavuje extrémny zásah do týchto hodnôt. Treba uviesť, že opačný výklad predmetného ustanovenia (že usmrtenie poručiťela nepríčetným dedičom nemá za následok dedičskú nespôsobilosť) by mohol viesť k výsledku, ktorý je z morálneho hľadiska celkom neakceptovateľný, až absurdný (argumentum ad absurdum) a mohol by viesť k popretiu ochrany viacerých základných hodnôt, zakotvených v našom právnom poriadku na ústavnej úrovni, predovšetkým zásad súvisiacich s ochranou ľudského života ako takého a všeobecných princípov spravodlivosti.

Okolnosti prejednávanej veci, v ktorej išlo o situáciu, kedy odporkyňa zavraždila poručiťelku (matku) a nie je trestne zodpovedná pre chýbajúcu subjektívnu stránku jej činu (spôsobenú iba nepríčetnosťou v čase

spáchania skutku, zapríčinenou de facto škodlivým užívaním metamfetamínu) a potreba dôsledného rešpektovania základných morálnych hodnôt zakotvených v celom právnom poriadku vychádzajúcich okrem iného aj z takej základnej hodnoty akou je ľudský život, neumožňujú za daných okolností akceptovať vo výsledku to, že by dedič, ktorý zavraždil poručiťa, mal byť dedičsky spôsobilý, teda že by mal po poručiťovi dediť za rovnakých podmienok ako akýkoľvek iný dedič. Na tomto závere nemôže podľa názoru súdu vzhľadom na charakter činu vraždy a jeho následky nič zmeniť ani skutočnosť, že dedič bol v čase spáchania tohto činu nepríčetný pre prechodnú duševnú poruchu a len z tohto dôvodu nemožno podľa Trestného zákona jeho čin hodnotiť ako úmyselný.

Vyššie uvedené potom zakladá ďalší dôvod, pre ktorý za daných okolností nemožno vychádzať pri výklade § 469 Občianskeho zákonníka len z doslovného znenia tohto ustanovenia a jeho mechanického výkladu, ale je potrebné vykladať ho so zreteľom na rešpektovanie elementárnych morálnych a ľudských hodnôt a základné princípy spravodlivosti.

Prvostupňový súd v tejto súvislosti poukázal na to, že aj v zmysle aktuálnej judikatúry nie je všeobecný súd doslovným znením zákona viazaný absolútne, ale môže (a musí) sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princíпов, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. K takémuto výkladu môže súd pristúpiť zásadne predovšetkým so zreteľom na okolnosti danej veci.

So zreteľom na účel a zmysel ustanovenia § 469 Občianskeho zákonníka, ako aj za pomoci iných výkladových metód, zohľadňujúcich nevyhnutnosť rešpektovania elementárnych morálnych a ľudských hodnôt a základných princíпов spravodlivosti, dospel súd k záveru, že ustanovenie § 469 Občianskeho zákonníka treba vykladať tak, že dedičskú nespôsobilosť zakladá aj skutok inak trestného činu vraždy, spáchaný dedičom voči poručiťovi, za ktorý však dedič nie je podľa Trestného zákona trestne zodpovedný len preto, že bol prechodne v čase spáchania skutku nepríčetný.

Vyššie uvedené výkladové závery majú potom na prejednávanej veci ten dôsledok, že nakoľko odporkyňa poručiťku Ing. Máriu Slabeciusovú usmrtila a trestne zodpovedná za spáchanie trestného činu vraždy voči poručiťke nie je len preto, že bola v čase spáchania skutku nepríčetná, pričom navyše príčinou tohto jej stavu v čase spáchania skutku bola prechodná psychotická porucha spôsobená škodlivým užívaním metamfetamínov, tento skutok odporkyne má za následok jej dedičskú nespôsobilosť podľa § 469 Občianskeho zákonníka. Preto súd návrhu vyhovel a určil, že odporkyňa nie je spôsobilou dedičkou po poručiťke Ing. Márii Slabeciusovej.

V konaní úspešnej navrhovateľke prvostupňový súd náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal, nakoľko táto vzhľadom na okolnosti danej veci výslovne uviedla, že náhradu trov konania nežiada.

Proti uvedenému rozhodnutiu podala odporkyňa v zákonnej lehote odvolanie, ktorým žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a o veci rozhodnúť tak, že odporkyňa je spôsobilou dedičkou po poručiťke Ing. Márii Slabeciusovej. V odvolaní uviedla, že odporkyňa nebola uznaná za vinnú zo spáchania úmyselného trestného činu, a preto by sa na ňu z hľadiska trestného práva malo hľadieť ako na netrestanú a nevinnú. Aj napriek súdom nariadenému ústavnému ochrannému liečeniu, ktorému sa odporkyňa v súčasnosti podrobuje, nedošlo k jej obmedzeniu na ostatných ústavných právach, a ani práve vlastníť a dediť. Rovnako nedošlo k pozbaveniu, resp. obmedzeniu spôsobilosti odporkyne na právne úkony. Odporkyňa vyjadrila názor, že v danej veci sa jedná o čisto právnu otázku, aj napriek tomu, že konajúci súd do riešenia otázky dedičskej nespôsobilosti vniesol aj etický rozmer. Poukázala tiež na to, že zákonodarcu neriešil prípad dedičskej nespôsobilosti v prípade, ak budúci dedič sa voči poručiťovi dopustí konania, avšak toho nie je možné pre absenciu príčetnosti odsúdiť. Súdu prvého stupňa tak vyčítala, že extenzívnym výkladom ust. § 469 O.z. s morálnym podtextom nesprávne odňal odporkyňi právo dediť po pozostalej Ing. Márii Slabeciusovej.

Navrhovateľka sa k odvolaniu vyjadrila v podaní doručenom súdu dňa 22. 05. 2013, ktorým žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že pre posúdenie dedičskej spôsobilosti stačí, aby dedič spáchal trestný čin (nevyžaduje sa, aby bol za neho aj odsúdený, resp. uznaný za vinného v rámci trestného konania) a dedičská nespôsobilosť sa pre účely dedičského konania v prípade absencie trestno-právneho rozhodnutia posudzuje samostatne. Konajúci súd tak spravil výsluchom odporkyne, ktorá jednoznačne uviedla, že poručiťku usmrtila. Úmyslom

zákonodarcu pri právnej úprave dedičskej nespôsobilosti (§ 469 OZ) bolo vylúčenie nedbanlivostných trestných činov a ich vplyvu na dedičskú spôsobilosť. Zdôraznila, že pokiaľ by odporkyňa nezavraždila poručiťku, dedičské konanie by nebolo potrebné uskutočniť. Navyiac odporkyňa sa podľa navrhovateľky netajila svojimi majetkovými pohnútkami a potrebou získať majetok poručiťky. Pokiaľ by sa súd stotožnil s tvrdeniami odporkyne, že je spôsobilou dedičkou, došlo by sa k absurdnému záveru, kedy odporkyňa, ktorá sa sama uviedla do stavu nepríčetnosti požitím návykových látok a zavraždila poručiťku za účelom získania majetku, bude nakoniec dedič jej majetok. Zovšeobecnenie uvedeného nie je v súlade s princípmi právneho a morálneho štátu a popiera hodnoty spoločnosti ako je právo na život a jeho ochranu.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie odporkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 469 Občianskeho zákonníka nededí, kto sa dopustí úmyselného trestného činu proti poručiťkovi, jeho manželovi, deťom alebo rodičom alebo zavrhnutia hodného konania proti prejavu poručiťkovej poslednej vôle. Môže však dedič, ak mu poručiť tento čin odpustil.

Dedičská nespôsobilosť je osobitným druhom zákonného obmedzenia spôsobilosti mať práva a povinnosti, ktorá sa uplatňuje len pri nadobúdaní dedičstva. Objektívne je k dedeniu spôsobilá každá osoba, ktorá v okamihu smrti poručiťka bola subjektom práva. Ust. § 469 O.z. však upravuje dôvody, kedy ten, kto by bol inak zákonným alebo závetným dedičom, nebude pre dedičskú nespôsobilosť dedič po poručiťkovi. Vzhľadom k dôvodom dedičskej nespôsobilosti je zrejmé, že jej subjektom môže byť len fyzická osoba. Dedičská nespôsobilosť nastáva zo zákona (ex lege) a k skutku, ktorý zakladá dedičskú nespôsobilosť musí dôjsť v priebehu života poručiťka. Ako správne uviedol súd prvého stupňa, pre dedičskú nespôsobilosť nie je rozhodné, či bol páchatel pre úmyselný trestný čin spáchaný voči osobám vymenovaným v ust. § 469 O.z. odsúdený alebo nie, prípadne či zanikla možnosť trestného postihu v dôsledku smrti páchatelja, udelenia milosti či amnestie.

V prejednávanej veci sa prvostupňový súd správne zaoberal najprv otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorého danosť vyplýva z prebiehajúceho dedičského konania po poručiťke Ing. Márii Slabeyciusovej a spornosti dedičskej spôsobilosti odporkyne, ktorá spolu s navrhovateľkou vystupuje v pozícii zákonnej dedičky po poručiťke.

Rozhodnutie vo veci samej záviselo od posúdenia otázky, či odporkyňa, ktorej trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona spáchaný na poručiťke, bolo podľa § 215 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, t. j. pre nepríčetnosť obvinenej v čase spáchania činu, zastavené, je spôsobilou dedičkou po poručiťke v zmysle ust. § 469 Občianskeho zákonníka. Nakoľko v trestnom konaní nebolo meritorne rozhodnuté o vine a treste, nevytvára ust. § 135 O.s.p. prekážku samostatného posúdenia trestnosti činu dediča civilným súdom, avšak výlučne len pre účely posúdenia dedičskej spôsobilosti podľa § 469 O.z.

Prvostupňový súd pritom vychádzal zo záveru, že odporkyňa usmrtením poručiťky, ku ktorému sa priznala aj vo svojej výpovedi na pojednávaní súdu, naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bola trestne stíhaná, t. j. obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona, s výnimkou subjektívnej stránky, ktorá v jej konaní pre znalcami konštatovaný stav nepríčetnosti, do ktorého sa odporkyňa uviedla požitím návykových látok, absentovala. Konštatoval, že pri posudzovaní dedičskej nespôsobilosti, súd nemôže vychádzať len z doslovného znenia zákona, ale musí prihliadať aj na osobité okolnosti prípadu a zohľadniť aj teleologický výklad zákona. Na druhej strane odporkyňa svoju obranu postavila výlučne na verbálnom (doslovnom) výklade ust. § 469 O.z., podľa ktorého sa voči poručiťke nedopustila úmyselného trestného činu.

Odvolací súd sa rovnako ako súd prvého stupňa v danej veci neuspokojil výlučne len s aplikáciou doslovného znenia ust. § 469 O.z. na daný prípad.

Pre rozhodovaciu prax bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky konštatované, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia, avšak súd ním nie je viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne konformného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Ako zdôraznil vo viacerých svojich rozhodnutiach, ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07, III. ÚS 72/2010 a iné).

V danej veci bolo nepochybným úmyslom zákonodarcu pri právnej úprave ust. § 469 O.z. zamedziť, aby po poručiťovi dedil aj dedič, ktorý sa voči nemu dopustil úmyselného konania odporujúceho zákonu a nezlučiteľného s všeobecne akceptovateľnými zásadami morálky a dobrých mravov a súčasne vylúčiť vplyv nedbanlivostných činov na dedičskú spôsobilosť. Je zrejmé, že aplikačná prax priniesla prípady, ktoré neboli zákonodarcom pri tvorbe predmetnej právnej úpravy predpokladané. Jedným z nich je aj situácia, kedy trestnému stíhaniu a odsúdeniu osoby (dediča) bráni zánik trestnej zodpovednosti alebo dôvody vylučujúce trestnú zodpovednosť (vek a príčetnosť). Striktným pridržiavaním sa doslovného výkladu znenia ust. § 469 O.z. by bolo možné vyvodiť záver, že dedič po poručiťovi môže aj osoba, ktorá sa síce dopustila skutku, ktorý by inak napíňal všetky znaky trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 Trestného zákona alebo vraždy podľa § 145 Trestného zákona (príkladom), a ktorý nepochybne predstavuje čin smerujúci proti najvyššej ľudskej hodnote - životu, nezlučiteľný s morálnymi a etickými zásadami spoločnosti, avšak uvedenej klasifikácii skutku bráni existencia okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť. Uvedené je však v príkrom rozpore s úmyslom a účelom ust. § 469 O.z.

Súd prvého stupňa preto so zreteľom na účel a zmysel ust. § 469 O.z. správne uzavrel, že konanie odporkyne spočívajúce v usmrtení poručiťky, pre ktoré však nemôže niesť trestnú zodpovednosť z dôvodu jej nepríčetnosti v čase spáchania skutku, spôsobenej prechodnou psychotickou poruchou spôsobenou škodlivým užívaním metamfetamínov, má za následok jej dedičskú nespôsobilosť podľa § 469 O.z.

Rovnako sa odvolací súd stotožnil aj s prihliadnutím súdu prvého stupňa na morálnu stránku veci a mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré umocňujú správnosť jeho rozhodnutia. Neprehliadnuteľnými sú aj pohnútky konania odporkyne vedúce k získaniu majetkového prospechu a odporkyňou prejavená neúcta k mŕtvemu telu poručiťky. Odvolací súd tiež dodáva, že odôvodnenie súdu prvého stupňa vysvetľujúce uprednostnenie teleologického výkladu znenia ust. § 469 O.z. pred gramatickým výkladom je založené na racionálnej argumentácii a nevykazuje žiadne znaky arbitrárnosti. Súčasne rešpektuje elementárne morálne a ľudské hodnoty a všeobecné princípy spravodlivosti.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si túto neuplatnila.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.